

BÁLINT SÁNDOR EMLÉKEZETE

Bálint Sándor

Kis öngyűlölet, immepel hűdója, amíg élt anyja,
virágot fadarab; hőfűrésben garaboncs és zentel
niktára - én láttalak emlékre mélyülében, fagyban
meszei lángja, szerteoska magad báva holdasir le-
nyarás. En láttalak és hallottam a hangod, s
galambot figyeltél, ahogy assisi zentje - hall
hangodban csudillék a harangok: révedtem, mega-
láza szótok. Redig a nébbe oldva velük csen-
sült lucázó dal és kikelék lánta, csimpolyas meg
lúce-napi ének, kardosnyí pástori ostorduro-
gása. Zölden szállt gyümölcsösök Boldogasszony,
haját a napangába ferve. Róluk beszéltél, mint-
ha velük szólnál, a vorátára botló öccgével,
a püvésdőlő suhancokkal és a tűzetugró zent-
iváni néppel. S a dallamok bár összekeveredtek -
szélcsapás-gajdolás, fekete szobosma, kőten és lu-
szán mégis megmaradtak, összemorbidva ha-
rang-bondulással, dudaszóval és ostorpatkózás-
sal - szíve hullott töredékűt és zászorító-
tűrés varárlatát. S míg ott álltal a hűdős
utcafalon, számgár zúgását fülöve az őz-
ben, belongott köröket a kancsi róka, a re-
bedt orlas és a báva őz: a poráros bolon-
dos alcanipe.

Seperi Anita